

Kapitel 2

Den unga kvinnan satte sig bredvid Cornelius.

”Det är fint här”, sa hon. ”Lugnt och tyst ju.”

Hon såg rakt fram och pratade som för sig själv, som om Cornelius inte fanns.

”Jag tror det är bra för barnen här”, sa hon också, försiktigt, som om hon inte trodde att någon annan ville höra.

Cornelius log till svar, för den unga kvinnan utstrålade en sådan värme att varje man måste vara tyst och le i hennes närhet.

”Jag är nyinflyttad. Barnens pappa försvann, så vi var tvungna att ha något eget. Vi flyttade in i april.”

Hon tittade upp och pekade mot sin balkong. Cornelius ryckte på axlarna hastigt några gånger, pekade på sina öron och skakade på huvudet. Den unga kvinnan la sin hand på Cornelius axel.

”Det är fint här”, sa hon mjukt och textade med läpparna. ”Lugnt och tyst ju. Har du bott länge här?”

Hon flyttade sig närmare och tacklade honom försiktigt, axel mot axel. Som om hon ville flytta in hos honom. Cornelius flyttade sig en bit bort. Som för att förbereda sin flykt.

”Så, du varken hör eller pratar. Barn hör aldrig vad man säger. Och inte pratar de begripligt heller ju.”

Cornelius tänkte:

Förr var det många barn här. Sen var det många ungdomar som förde bus. Och sen blev det tyst, så tyst. Och sen blev allt annorlunda. Gammalt på något sätt.

”Vi kommer att få det bra här. Vi kommer att få det bra här. Jag vet det.”

”Snygg skjorta”, la hon, ”men lite för stor och så skulle den behöva strykas ju.”

Hon nöp försiktigt i det urblekta röda tyget, tittade och kände efter som om hon visste vad hon gjorde. Sen släppte hon taget och allt blev som förut. De satt bredvid varandra. Lite längre ifrån nu än innan. En svag ljum vind kom farande och lekte runt. Den lilla pojken i sandlådan hostade till och kvinnan for omedelbart upp. Hon lyfte upp den lille, torkade av snoret som

hittat ut och tittade sen efter i blöjan. Cornelius studerade kvinnan som bara sådär hade satt sig bredvid honom.

De livar upp. Båda barn och fruntimmer. Allt blir mer levande på något sätt. Han släppte henne inte med blicken utan koncentrerade sig på att ta in varje detalj. *Fina barn hon har.*

Han såg förundrat på hur hon med van hand bollade med de små utan att de tycktes ta illa vara. När hon var nöjd satte hon ner dem igen och satte sig själv bredvid, tog upp lite sand och kastade upp den i luften. Sen skrattade de alla tre. En stor tung lastbil brölade till, ett par däck tjöt och någon tutade. Där utanför. Cornelius reagerade inte, som om han inte brydde sig, men den unga kvinnan ryckte till och tittade upp, såg förvånat efter något som inte syntes.

Det var så dom hade gjort under alla år.

När vädret så tillät, satt Cornelius allt som oftast på bänken och tittade rakt fram, sov en stund emellanåt och drack en kopp kaffe när andan föll på. Tänkte på det som varit, på både gott och ont, glatt och sorgligt, men oftast på det liv han hade haft med Maria. Det var när de tankarna kom som man kunde se hur hans ansikte levde upp, munnen log, ögonen började spela okynligt och kroppen rätade på sig och han såg stark ut, glödde på ett sätt ingen trodde var möjligt för en så pass gammal och kroppsligt bruten man. Som om han ville bevisa att han fortfarande kunde, men bara för henne, inte för någon annan och allra minst för de nya som kom hit och ville vara med, de som betedde sig som om de var en kär gammal vän, de som satte sig på bänken och ville smaka av kaffet utan att någon gång bjuda tillbaka.

Dom kunde fara åt helvete.

Cornelius skakade försiktigt på sin allt för gamla kropp, som om han ville hitta tillbaka till hur det var förr.

Det är ett helvete att bli ensam.

Cornelius slitna, något insjunkna ansikte var slappt och kroppen såg orörligt gammal ut. Han var kutryggig och tunn över bröstet, benen smala som tändstickor, darriga och hjulbenta, som om rullatorn ville få plats mellan knäna. Knotig som barken på en gammal ek stack skelettet ut och skavde mot bänkens slitna gröna träribbor. De träribbor som han och Maria under alla de år de bott här suttit på, ända sen den dag han friade till henne och ända fram till nu. Han drog försiktigt över ribborna, studerade dem noga, med kännarmin.

Den skulle behöva målas om. Det var tio år sen sist.